

Rejseplanen 2010

Nu er det snart en rum tid siden, jeg sidst har plaget jer med mine rejse-skrivelser. Nogen har været så elskværdige at sige, at de savnede dem og gerne ville have flere. For de af jer, der er trætte af dem, er det bare en kort mail til mig, og I er slettet af listen.

Koldt og blæsende. To timer kan være lang tid

Hamburg h.bb. slidt, myldrende og hyggelig

Har været her mange gange før, men stadig spændende

Til Middelhavet med tog

AF MOGENS SKOV

Selv den bedste planlægning.....

Vejret er ved at være gråt og koldt, og det er tid at vende næsen sydover for vinteren. Aviaja er på land og behørigt pakket ind - det havde i øvrigt nær taget livet af Carl Ole, som var ved at undre og grine sig fordærvet, da han så, hvad jeg, der ellers plejer at give pokker i den slags, havde gang i. Camperen er solgt, de fleste løse ender er taklet af og planerne for togturen sydover er lagt med alm. Tog fra Puttgarden til Budapest og derefter to gange nattog: Budapest - Sofia og Sofia - Istanbul. Det kræver bare, at jeg er i Puttgarden så tidligt, at der ikke går noget tog fra Danmark, så da Birthe tilbyder at køre mig til færgen, ringer jeg til Scandline for at sikre mig, at man kan købe billetter og komme med som gående passager også midt om natten. Det er ikke noget problem siger den flinke dame. Jeg skal bare gå via stationen og købe billet der.

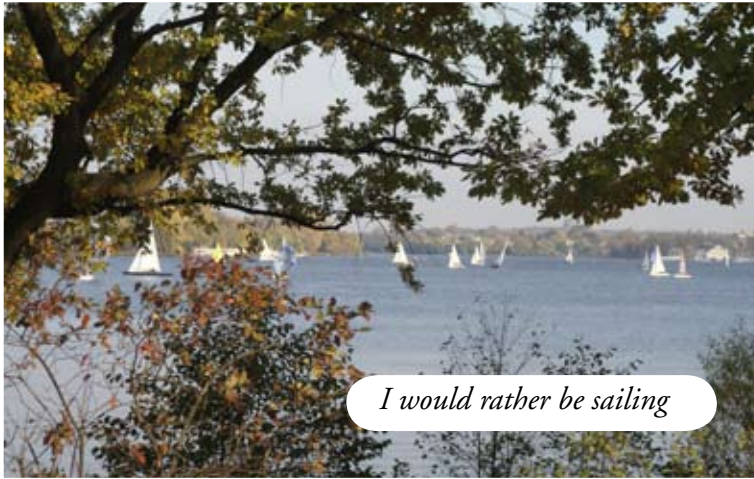
F..... Scandlines

Da det ikke er mig selv der styrer det, kommer vi af sted i rimelig god tid, og godt det samme, for Guldborgsund Broen er lukket ved nattetide p.gr.a. vedligeholdelse. Fint nok. Den trænger også. Jeg er stadig i god tid, da Birthe sætter mig af ved stationen. Det

er besværligt at slæbe den alt for tunge bagage op og ned af trapper, men jeg når dog frem til en automat og får købt en billet. En fin "lysavis" fortæller at dørene lukkes 5 minutter før afgang, men den siger ikke noget om, hvorfor de er lukket nu - et kvarter før afgang, eller hvordan man bærer sig ad med at få dem åbnet, eller bare komme i kontakt med nogen. Jeg river og flår i døren, banker på alt, og råber og bander som en sindssyg, for jeg ved, at kommer jeg ikke med den færgе, vælter hele korthuset. Det gør JEG ikke og det gør DET. Da jeg gennem de låste glasdøre har set færgen sejle, giver jeg mig til at lede efter et telefonnummer. På et meget lidt iøjnefaldende hjørne opdager jeg et samtaleanlæg, og en besked om, at man om natten skal henvende sig gennem dette 20 minutter før afgang. Det er således en meget utilfreds Scandline kunde, der kommer med den næste færgе. Da jeg kommer til Puttgarden er toget naturligvis gået, og fordi det er lørdag, er der to timer til det næste, med hvilket jeg ikke kan nå min forbindelse i Lübeck. Disse to timer tilbringer jeg i et tomt, koldt venteværelse, men jeg har dog den indre varme fra vreden, der koger i mig.

Og hvad så DB?

Der er jo ikke ligefrem timedrift fra Nordtyskland til Istanbul. I virkeligheden er der kun en afgang om dagen, som giver rimelige forbindelser, og den har jeg altså forpasset.

I would rather be sailing

Lidt mere interessant end Islands Brygge

Berlin h.bh Ny, stilren, effektiv. Charmen kommer vel

I Lübeck sætter jeg et par Bundesbahn funktionærer i gang med at finde ud af, hvad jeg nu kan gøre. Heldigvis prøver jeg igen på kontoret i Hamburg, for det de kom op med, var den mest umulige samling skift og lange ventetider midt om natten på stationer, jeg aldrig har hørt om. På kontoret i Hamburg ender jeg med at acceptere, at Scandline har kostet mig en ekstra rejsedag. Jeg reserverer soveplads på et tog fra Berlin til Budapest sent om aftenen og leger turist i Hamburg indtil jeg skal med regionaltoget til Berlin. På den måde får jeg også en hel dag i Budapest, og det har jeg ikke noget imod, da jeg længe har haft lyst til lege turist der også. På Alstern er der kapsejls med rigtig mange både og masser af flotte spillere. Den engelske vending: "I would rather be sailing" falder mig ind, men det lykkes vel engang til foråret..

Turen fra Hamburg til Berlin er så begivenhedsløs, som kun en tur med Bundesbahn kan være. Fremme ved alle stationerne til tiden og afmærkede vindomsuste områder på perronen, hvor man må ryge.

Det er sjovt at se forskellen på de to meget store banegårde i hhv. Hamborg og Berlin. Den nye i Berlin er imponerende flot og alt fungerer på bedste vis, men den mangler den charme og patina, som h.bh. i Hamborg har. Det er et spændende sted.

En slags mad og en slags søvn

Der er – får jeg oplyst - ikke nogen spisevogn med toget, så jeg når lige at hugge en McDonald menu i mig på perronen, inden jeg border toget. Jeg er ikke nogen stor ynder af produktet, men skal det gå hurtigt, er de udenfor konkurrence.

Vi skal være fire i en seksmands sovekupe og jeg har været heldig at få en underkøje. De andre er et par fra Ukraine og en Ungarsk pige. Alle taler lidt engelsk, så vi udveksler lidt snak. Det viser sig, at den Ukrainske fyr og den ungarske pige har et vist kendskab til pornoindustrien, han dog vist mest som bruger. Men man skal ikke være længe sammen med folk fra den gamle østblok inden man – endnu engang – bliver klar over, hvor godt vi har det i lille Danmark. Jeg har købt en flaske whisky på færgen og tilbyder en lille godnat drink, men det Ukrainske par drikker ikke spiritus, og den Ungarske pige har en lille flaske hvidvin, men ingen proptrækker. Efter flere fantasifulde og ret morsomme forsøg, lykkes det at få så meget hul, at vinen kan komme ud, i mellemtiden er batteriet til hendes motordrevne mascara stift???, som hun brugt til at skubbe proppen ned med, endt på bunden af flasken.

Kupeen og køjerne er egentlig komfortable nok, men fire folk i et så lille og også ret varmt rum er ikke de bedste betingelser for en god nats søvn. Jeg er imidlertid så forban-

Elektronisk staveplade giver motion mellem togturene

Banegården: Pompös og slidt som resten af Budapest

Konditorkage med masser af flødeskum

det træet efter et begivenhedsrigt og stort set søvnløst døgn, at jeg efter en smøgtur på peronen på en lille station ved etiden og efter at vi har haft et hold paspoliti ombord - hurra for, at det rødbedefarvede pas stadig på trods af Muhammed tegninger og Pia Kjærsgård stadig kun tiltrækker sig et hurtigt øjekast – falder jeg i søvn og vågner først rigtigt igen, da der er ca. en halv time til vi er fremme.

Turist i Budapest

Hovedbanegården i Budapest er noget helt andet igen. Bygningen er udefra endnu mere imponerende end både Berlin og Hamburg, Men indeni signalerer den tydeligt, at ungarene endnu ikke helt er kommet sig over favntaget med folkene fra øst. Der arbejdes på sagen, men selv den nye del af stationen har hurtigt fået det der let ramponerede udseende med lidt for mange folk, som ikke har andet at gøre end at hænge rundt og prøve at skaffe sig en lille skilling i ny og næ fra de rejssende, som er så deprimerende karakteristisk for de tidligere jerntæppe lande

Jeg er ikke fuldt restitueret fra gårsdagens og -nattens strabadser, men jeg må jo i gang med turisme stuntet. Først finder jeg dog – efter nogen besvær – en lang række gode gammeldags og meget ramponerede bane-gårdsluger. Jeg taler med en venlig dame, som lige først lige må skifte til en anden luge, hvor computeren virker. I første omgang er alt meget svært, så vi starter med en booking

i en seksmands kabine til Bukarest, som det bedst opnåelige, men ender på forunderlig vis med bookinger i tremands kabiner hele vejen til Istanbul. Ikke så billigt, men forhåbentligt pengene værd. Har man lige solgt en camper eller hvad?

Turistdelen i Budapest er virkelig tiden og pengene værd. Når man ikke er vild med - eller særligt god til at gå langt, er den bedste måde at få et flygtigt overblik over en stor by efter min erfaring at tage en rundtur på toppen af en dertil indrettet dobbeltdækker bus med guide. Som alle de af jer, som har været i Budapest ved, er den som en charmerende ældre dame, som har haft et noget hårdt liv, men stadig besidder en del af fordums charme og skønhed. Der er megen imponerende arkitektur, men også en del kæmpestore ”konditorkager” med al for megen flødeskum. Det bliver til både en bustur og en bådture på Donau, inden jeg var tilbage på stationen.

Idiot - lige ind med ti-toget

Efter en behagelig nat, alene i en ret luksuriøs tremands sovekupe, ankommer vi til tiden til Bukarest. Jeg mener mig i god tid, og går i gang med at finde ud af, hvorfra det næste tog går. Lige ind med ti-toget. Det perfekte bondefanger offer. Jeg bliver kontaktet af en ung mand, som fortæller mig, at jeg er landet på den forkerte station. Han har selv misset sit tog af samme årsag for nyligt,

Civiliseret sted, hvor man kan ryge og drikke samtidig

Og det gør jeg - naturligvis

Villakvarter i Bukarest

men han forklarer, at jeg kan få en billig taxi til den rigtige station, lige derhenne på tankstationen. Samtidig gør han mig – helt korrekt - opmærksom på, at jeg nu er i en anden tidszone, så jeg har lidt travlt. Taxichaufføren vil ikke tage euro, så vi må lige omkring en hæveautomat. Jeg kender ikke kursen, men chaufføren har en gammel Planet Earth, hvor der står en kurs. Derefter kører vi længe rundt i et virvar af gader for at komme til den ”anden” station fra en ny vinkel. Vi er ved at have travlt og kan komme direkte til platformen. Jeg har næret en voksende mistanke til projektet under det meste af processen, men modviljen mod - endnu engang - at skulle se den videre plan gå i vasken, og erkendelsen af, at jeg er alene i en bil med to yngre fyre i et forholdsvist berygtet land, får mig til at hænge på. Da jeg sidder i toget, og på afgangstavlen har set, at det har det rigtige nummer, finder jeg selvfølgelig ud af, at jeg er tilbage på den oprindelige station.

Ville have nydt det på film med en anden i hovedrollen

Jeg tænker hele processen igennem, og må erkende, at der er tale om et snedigt og veludført bondefangernummer, som kombinerer fornemmelsen af for lidt tid med manglende kendskab til byen og den lokale valuta. Det havde de kontrolleret med et par uskyldige spørgsmål under den første del af taxi-turen. Det hele bliver gennemført med stor charme

af de to medvirkende. I betragtning af, at de nok lige har fordoblet prisen på min rejse, er jeg – forbavsende nok - mere sur på Scandlines end på de to bondefangere.

Det er jo moderne med intim-teater, hvor tilskuerne selv medvirker. Jeg vil betragte de mange penge som prisen for en entrebillet til et stykke, hvor jeg selv spillede tåben.

Bumler videre

Nåh! Men jeg er på det rigtige tog. Selvom det er et der får de blå ”kreaturvogne” på Sydbanen til ligne vild luksus. Vi bumler dernedad. Allerede i nat kunne jeg konstatere, at de Rumænske skinner ikke helt holder standard med de tyske og kombinationen af gammelt udslidt materiel og dårlige skinner, giver mindelser tilbage til æ Fjeritslev ban’ i min barndom.

Ved grænsen til Bulgarien taler jeg med grænsebetjenten. Han overrasker ikke ved at fortælle, at politiet i Bukarest godt kender tricket, men at der ikke er noget jeg kan gøre, med mindre jeg vil tage tilbage til Bukarest og identificere synderne. Jeg bestemmer mig til at skrive en anmeldelse til dem fra Tyrkiet. Det sker der nok desværre ikke noget ved, men des flere der anmelder, des større chance er der vel for at nogen gør noget ved.

Lidt held

En ting, jeg fik ud af min taxitur rundt i byen, var at se begyndelsen til det, der skal

For 10 tl får jeg lov til at ryge i kupeen

Der kører ikke så mange tog i Tyrkiet, men banegården fejler ikke noget

Den Blå Moske. Jeg nåede den heller ikke denne gang

blive store demonstrationer og omfattende strejker som protest mod bl.a. en angivelig lønnedgang for offentlige ansatte på 40%. Godt at jeg er nået at komme ud af landet medens togene stadig kører.

The Mediterranean way

På toget – under flytning til sovevognen – bliver jeg kontaktet af endnu en yngre mand, som har overhørt noget af min samtale med politimanden og forstået det derhen, at jeg har problemer med papirerne og derfor skal tilbage til Bukarest. Han fortæller mig med dæmpet stemme, at man her i landet ofte kan løse den slags småproblemer med ”a small bribe” og han ser næsten helt skuffet ud, da jeg forklarer ham sagens sammenhæng.

I sovevognen bliver jeg mødt af en venlig steward, som tilbyder at opgradere mig til enkeltkupe for 15 euro. Jeg får lejlighed til at kaste et blik ind i den tremandskupe, jeg har booket plads i, og bestemmer mig til, at det nok er en god ide. Men nu er jeg ved at være tilbage i Middelhavs mode, så jeg prutter ham ned til 10 euro. For nogle Bulgarske penge, som jeg har gemt fra en tidligere tur, får jeg to kæmpe sandwich og en øl, som viser sig at være en hel liter. Da den flinke mand ser mine piber tilbyder han, at jeg kan få lov at ryge i kupeen for yderligere 10 euro. Også på dette punkt får vi os forhandler frem til enighed, Så nu sidder jeg her mæt, med ild i piben og en halv liter øl tilbage og skriver

til jeg på min barbermaskine. Den bærbare er omdøbt i dagens anledning, da der står ”Nur für rasierapparat” på stikkontakten.

Stewarden banker på og inviterer til lidt øl og snak med ham og hans tyrkiske kollega. Lidt engelsk, lidt tyrkisk og lidt Rumænsk, men det bliver alligevel til en slags samtale.

Fordele og ulemper

I kupeen ved siden af min bor et australsk par på ca. min egen alder, som er på deres første europarejse. De har været i England og Skotland hvorfra deres slægt stammer og er nu på vej til en organiseret tur i Tyrkiet. Vi får en længere snak om at rejse, og om alt muligt andet, Det er det, der gør togrejser bedre end fly ditto.

Tilbage i kupeen, får jeg en lille spids af whiskyen fra færgen og ser Harry Met Sally, som gør mig i godt humør, hver gang, jeg ser den. Jeg tørner ind og bliver vækket ved tretiden og må ud for at få stemplet mit pas ved den Tyrkiske grænse; Det er her flyrejser er bedre end tog ditto. Efter en god nats søvn, vågner jeg omtrent ved den tid, toget skulle være inde. Det er det ikke, og australierne fortæller mig, at deres guidebog siger, at man skal regne med et par timers forsinkelse. Det kommer nogenlunde til at passe, idet vi er i Istanbul ved titiden. Det er ret meget for sent til at nå en eneste afgang med færgen og tog til Izmir. På stationen i Istanbul har man et jernbanemuseum. Det virker lidt komisk, når

Discaunt "skydetelt" ved Bosperus

Det er bare noget der virker

Desværre er alle filmene eftersynkroniseret

man netop har kørt tusind kilometer i tog som var mere end værdige til at stå sådan et sted. Der er lukket, så jeg får ikke set, hvad man på disse kanter betragter som museums-genstande.

Pamukale - Det virker

Jeg finder med hjælp fra turistinformationen et kontor for busselskabet Pamukale, som jeg kender fra gamle dage. Her booker jeg en køretur på 15 timer til Marmaris med afgang med opsamlingsbus fra kontoret kl. 19 og afgang fra busterminalen kl. 20. Efter at have efterladt min bagage på stationen, tager jeg min efterhånden traditionelle tur med Open Top Bus rundt i byen. Jeg har været i Istanbul før, man aldrig ret længe ad gangen. Det må jeg råde bod på en dag, for det er en utroligt spændende by.

I mangel af et omfattende og velfungerende jernbanenet i Tyrkiet, har man opbygget et bus system, der virkelig fungerer. Busserne er supermoderne, går til tiden og ankommer til tiden, Der er bunker af film at vælge imellem på skærmen foran sædet. Desværre er de alle eftersynkroniserede på tyrkisk, og desværre er min fysik ikke indrettet til at finde hvile i selv det bedste bus sæde. Det eneste jeg nogensinde har følt mig tilpas i, er det der længst fremme til venstre, men det er optaget af en meget kompetent tyrker.

Det lykkes at slumre lidt engang imellem. Vi stopper et par gange i løbet af natten, og

jeg konstaterer endnu engang, at noget af det bedste og billigste mad, man får i Tyrkiet, får man på disse bus-stops.

Klokken ti, nøjagtigt som annonceret og ret næjagtigt 102½ time efter at jeg kørte fra Vordingborg holder vi på busterminalen i Marmaris, og efter en kort taxi-tur, kan jeg slæbe bagagen ombord i Sally On, smide de lange bukser og læderjakken og finde shorts og T-shirt frem.

Måske er jeg nået et skridt nærmere på at overvinde min fly-skræk.